

тя не ме и чуваше. Най-сетнѣ азъ рѣшително ѝ казахъ, че не мога вече да търпя.

— Ако не ми купишъ аеропланъ и не ми позволишъ да хвърча въ въздуха, азъ ще избѣгамъ отъ кжщи — така казахъ на майка си.

Горката! тя се изплаши и веднага се съгласи. Почнахме приготвянето.

Веднага си доставихъ единъ цѣноразписъ на аеропланитѣ. Фабрикантитѣ се надварятъ да продаватъ своитѣ аероплани. Тия иматъ различна направа: еднокрилни, двукрилни, дори и трикрилни. Па и опашкитѣ имъ не сж еднакви. Цѣни тѣй сжщо различни. Най-сетнѣ избрахъ рѣшително единъ, изпратихме паритѣ и трѣбваше да почакаме неговото пристигане.

Много добрѣ помня, колко азъ се радвахъ. Нѣкога по цѣла нощъ не можахъ да заспя. Дали ще дойде аероплана, дали нѣма да дойде? Ами ако сбъркатъ па го изпратятъ въ другъ градъ, или на друго момче! Ами ако е счупенъ и не може да лети!

Не, не! той е здравъ. Колко е той хубавъ! Азъ го виждамъ, какъ величествено и бавно се издига въ въздуха. Той е сжщински орелъ и азъ гордо стоя отгорѣ, на гърба му. Ето че се понисамъ надъ градината, прѣлитвамъ прѣзъ оградата, правя единъ голѣмъ кржгъ въ въздуха. Минавамъ овошнитѣ градини на кмета и дѣда попа, летя покрай черковата и отивамъ право къмъ пазаря. Господи Боже, всички навириха глава и гледатъ право къмъ мене!

— Това е юнакътъ Бетсъ, говорятъ всички. Знаемъ го ние него, че е смѣлъ и изкусенъ! Да е живъ на майка си!